

— 'Εγὼ ἐπακριβῶς δέν το γνωρίζω... ὁ πετραύλισεν ὁ 'Ράλφος ἐρυθρίων.

— 'Εγὼ, ναί, τὸ γνωρίζω... ἀπήντησεν ἡ Βέρθα... ἀλλὰ σιωπῇ, ἀγαπητῇ μοι...

— "Ἄν εἶσαι λοιπὸν πεπεισμένη διὰ τὰ τῆς μητρὸς σου σφάλματα, ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ ἀσπασθῇς τὸν μοναχικὸν βίον — οὕτω ἤθελες ἔχει τὴν γλυκεῖαν ἐλπίδα, ὅτι ἐλαφρύνεις τὰς ὁδύναις της...

— "Ὡ σπανία καὶ ἀφελὴς ἰδέα!... ἀλλ' ἐρωτῶ εἰς τί ἤθελε χρησιμεύει τὸ Καθαρτήριο, ἐὰν ἐθυσιάζεις τὴν νεότητά του, ἵνα ἐξαγνίσῃ τὰς παρεκτροπὰς τῶν γονέων;

— Δὲν ἔχεις καρδίαν! εἶπεν ὁ 'Ράλφος μετ' ἀγανακτήσεως... Ἡ ἀδελφὴ ὕψωσε τοὺς ὤμους μετὰ νωχελείας καὶ ἀδιαφορίας.

— Ἡ ὥρα παρήλθε, προσέθηκεν ὁ 'Ράλφος, καλὸν εἶναι νὰ ἐπιστρέψωμεν οἴκαδε.

Ἐπροχώρησαν καὶ οἱ τρεῖς βραδείας, διερχόμενοι διὰ τῶν καινάνδρων τῶν σχηματιζομένων ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τῆς μικρᾶς πόλεως, γραφικωτάτης οὕσης ὡς ἐκ τῶν ἀρχαίων οἰκοδομῶν μὲ τὰς ἐξεχούσας ὑδροχόας, αἵτινες διεκόπτοντο ὑπὸ ξυλίνων τοιοῦτων ἰδιορρυθμῶν καὶ κομφῶν — οἱ τρεῖς νέοι ὠδεύον μετὰ σοβαρότητος ἀνωτέρας τῆς ἡλικίας των. Ἡ σοβαρότης αὕτη ἐξηγεῖτο ἐκ τῶν ἰδεῶν, αἵτινες κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κτεῖχον τὰς νεαρὰς αὐτῶν κεφαλὰς· ὁ 'Ράλφος ἐφαντάζετο ἥδη ὅτι ἦτο ἱερεὺς. — Ἡ Ἐδίττη ἠσθάνετο ἐν αὐτῇ τὴν κλίσει πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον, ἡ δὲ Βέρθα προπορευομένη σιωπηλῶς ἐφαντάζετο ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι μετὰ τινος ἔτη θὰ ἐκάθητο ἐπὶ πλουσίου φορείου ὑποβασταζομένου ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν της, ἐν ὁλοσηρικαῖς ἐνδύμασιν, ἀπαστράπτουσα ἐκ τῶν ὠραιότερων καὶ πολυτιμότερων κοσμημάτων,

Πλησίον τῆς οἰκίας ἀπήντησαν τὴν μάμμη, ἣτις ἐπέστρεφε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. — Ἡ φυσιογνωμία τῆς γραίας κυρίως παρουσίαζε μεγάλην ὁμοιότητα πρὸς τὴν τῆς ἀνεψίας της, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ἐνῷ οἱ χαρακτῆρες τῆς κόρης διέγραφον τὸ μειδίωμα καὶ τὴν ῥοδόχρουν ἀνθρωπότητα τῆς νεότητος, οἱ τῆς πρώτης ἄνευ τῆς γοητείας ταύτης ἐφαίνοντο σκυθρωποί, ψυχροί, ἀπαθεῖς καὶ κατεχόμενοι ὑπὸ τηλικαύτης σκληρότητος, ὥστε πάντοτε ἄλλον πλησιάζοντα αὐτὴν νὰ ἀπωθῶσιν, ἐκτὸς τῆς Βέρθας, ἣν ἡ μάμμη ὑπερηγάπα, καὶ τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθηματὰ της πολὺ πλείοτερον κατεδῆλουν τὴν διαφορὰν ἐκείνων τῶν πρὸς τὸν 'Ράλφον, πρὸς ὃν οὐδέποτε ἀπέτεινε λέξιν ἀγάπης ἢ εὐνοίας.

— 'Ελθὲ μετὰ τῶν ἀνεψιῶν μου, εἶπε πρὸς τὴν Ἐδίττην, ἵνα ἀποχαιρετήσῃς τὸν 'Ράλφον, ἀναχωροῦντα αὐρίον διὰ τὸ Μοναστήριον τοῦ Ρ... εἰς ὃ θέλει ὑποβληθῇ εἰς τὴν θρησκευτικὴν δοκιμασίαν παρὰ τῶν ἀγίων Πατέρων...

Ἡ αἰφνιδια αὕτη ἀναχώρησις μετέβαλεν ἀποτόμως τὸν τρόπον τοῦ ζῆν εἰς τοὺς ζήσαντας μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης σχεδὸν πάντοτε ὁμοῦ.

[Ἔπεται συνέχεια.]

EMMENEIN

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένοι.

[Συνέχεια]

Μετὰ μικρὰν σιγὴν ἐπανελάβε :

— Ὁ κ. Μορέλ, πνεῦμα λεπτὸν καὶ ὑπερόχον, εἶχε δίκαιον, ὅταν σὰς συνεβούλευε νὰ προσφύγετε εἰς τὴν γενναιότητα τῆς μαρκησίας· ἡγνῶει ὅμως, καθὰ φαίνεται, τὴν μνησικακίαν τῆς γυναικὸς ταύτης, μνησικακίαν μὴ ὑποχωροῦσαν εἰς οὐδεμίαν παράκλησιν. Ποῦ εἶναι ἡ κόρη σας;

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μὲ περιμένει· δὲν ἤθελον νὰ ἐκθέσω καὶ αὐτὴν εἰς τὸ αἴσχος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγὼ πρὸς χάριν της ἐξετέθην. Δυστυχῆς παιδίον! Τί νὰ τῇ εἶπω! Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόση ἀπελπισία!

— Τί λέγετε!

— Θὰ ἐπιμείνω παρὰ τῷ μαρκησίῳ δὲ Ροζενδάλ· ἔχω ἐπιρροὴν τινὰ εἰς τὸ πνεῦμά του καὶ θὰ ἀποπειραθῶ, ἴσως κατορθώσω τῇ μεσιτείᾳ του ν' ἀνακαλέσῃ ἡ μαρκησία τὴν ἀπόφασίν της. Τί θὰ στοιχίσῃ εἰς αὐτόν, νὰ ἐξασφαλίσῃ ποσὸν τι διὰ τὸ μέλλον σας; θὰ τὸν ἴδω.

— "ὦ! πόσον καλὸς εἶσθε!

— Μοῦ εἶναι τόσῳ εὐκολόν! εἶπε μετριοφρόνως ὁ κ. Σεραφεῖμ.

Ἦτο ἀληθές! μόνον δὲ ἦτο βέβαιόν ὅτι ἡ καλωσύνη του οὐδὲν θὰ ὠφέλει.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε :

— Τώρα θὰ σὰς ὁσώ μίαν συμβουλὴν. Ἀποβάλλετε τὰς ὑπονοίας σας ὡς πρὸς τὸν θάνατον τοῦ κ. δ' Ἀρτάν. Ἐδῶθεν οὐδεὶς κίνδυνος· τὸ γραφεῖον τοῦτο εἶναι ἐξομολογητήριον! Ἀλλ' ἀντὶς ἐπαναλάβετε, θὰ βλάψωσι τὰ συμφέροντά σας· ἡ μαρκησία εἶναι ἀνεπίληπτος, ἀνωτέρα πάσης ὑπονοίας, καὶ δὲν σὰς κρύπτω ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ἐν Παρισίοις ἦτο ὑπὲρ αὐτῆς καὶ κατὰ τοῦ συζύγου της, ὃν κατηγόρου ὡς ἐλαφρόν καὶ ἐκλύτων ἡθῶν, προτιμῶντα τὸν εὐκόλον βίον τῶν ἀποικίων, ἀπὸ τὴν ἀληθῇ καὶ εἰλικρινῇ ἀφοσίωσιν γυναικὸς διακεκριμένης.

Ἡ Μερσεδὲς ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλ' ὁ ἔντιμος κ. Σεραφεῖμ τὴν διέκοψε.

— Σὰς ὁμιλῶ περὶ τῆς κοινῆς γνώμης, ἣν πρέπει νὰ λαβετε ὑπ' ὄψιν, ἀδιάφορον ἂν αὕτη δὲν εἶναι ἀληθής· τὸ σπουδαῖον εἶναι νὰ τὴν ἔχομεν ὑπὲρ ἡμῶν· ἐξ ἄλλου μέρους, αἱ τραγικαὶ σκηναί, τὰς ὁποίας διηγείσθε, δὲν θὰ πιστευθῶσι, καὶ θὰ προξενήσωσι θλιβεράν αἰσθησιν αἱ ἀπαιτήσεις σας, αἱ εἰς αὐτὰς στηριζόμεναι. Ἄλλως τε εἰς Παρισίους τὰ δράματα δὲν ὠφελοῦσι πλέον. Καύσατε τὴν ὀθῆν μαρτυρίαν τοῦ μαρκησίου, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς θὰ πιστεύσῃ! Τί διάβολον! τίς ἤθελε συλλογισθῇ τοιοῦτόν τι ἀπὸ τόσῳ μακράν! καὶ ἐπικλουμένη τοιαῦσα κινδυνεύετε νὰ ἐκληφθῇτε τυχοδιώκτρια! Τί λέγετε καὶ σεῖς;

— Φεῦ! ἐψιθύρισε ἡ Μερσεδὲς κατὰ-πληκτος ἐκ τῶν τοιοῦτων συμπερασμάτων.

— Ἄν θέλετε νὰ συμβουλευθῇτε τοὺς ἐξοχωτέρους νομικοὺς καὶ ἔχετε ἀνάγκην συστάσεων, θὰ σὰς ὁσώ τοιαύτας. Δυστυχῶς καὶ αἱ ἐξοχώτερες αὐταὶ οὐδὲν θὰ δυνήθωσι νὰ μεταβάλλωσι, ἀπὸ τὸ παληόχαρτον αὐτό, τὸ ὁποῖον βεβαίως ὁ βαρόνος θὰ γνωρίζῃ καλῶς!

Καὶ ἐπέθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἀκαθάρτου βιβλίου τοῦ ἐπὶ τοῦ γραφείου του κειμένου.

— Ὁ κώδηξ, παιδί μου, ὁ κώδηξ, εἰς αὐτὸν ἔπρεπε νὰ νείοι τοῦ κόσμου νὰ μανθάνωσι τὰ πρῶτα τῶν γράμματα. Ἀλλὰ προτιμοῦν τὰς διασκεδάσεις! Ἀλήθεια μίαν συμβουλὴν ἀκόμη. Ἄν ἔχῃς πίστιν εἰς ἐμέ, ἐπᾶνεθι εἰς Ἀθῆναι καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν πατρίδα σου, καὶ ἀφες εἰς ἐμέ τὴν φροντίδα νὰ διεξαγάγω τὰς διαπραγματεύσεις, ὅπως ἐγὼ γνωρίζω. Ἐὰν δὲν θέλῃς, ζήτησον ἐμπειρόν τινα δικηγόρον καὶ ἐνέργησον. Δυστυχῶς οὐναμαὶ νὰ σοὶ προείπω, ὅτι οὐδὲν θὰ ὠφελθῇς ἐκ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ.

Ἡ Μερσεδὲς ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ὡς ὁ ἔνχος τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του.

Οὕτως, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ!

Ἀφοῦ εἶχε ζήσει ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη τὸν βίον τῶν πλουσίων Κρεσλῶν, ἐν πολυτελείᾳ ἀγνώστῳ ἐν Εὐρώπῃ, ἐπᾶνέπιπτεν ἐν τῇ ἀβύσσῳ τῆς πενίας καὶ τῶν στερήσεων, αἵτινες θὰ τὴν ἠνάγκαζον νὰ ἐπανελθῇ εἰς τὸν δουλικὸν βίον, τῆς πρώτης νεότητός της.

Μόλις διετῆρε ἀρκετὴν ἐτοιμότητα πνεύματος, ὅπως ἀποχαιρετήσῃ δι' ἀκαταλήπτων τινῶν λέξεων τὸν κ. Σεραφεῖμ, ὅστις εἶχεν ἐγερθῇ, δεικνύων οὕτω εἰς τὴν πελάτιδα αὐτοῦ ὅτι ἡ ἀκρόασις ἐτελείωσεν.

Ἐπὶ τοῦ κατωφλίου οὗτος ἔλαβε τὴν χεῖρά της.

— Μὴ ἀπελπίζεσθε, τῇ εἶπε, διότι τοῦτο μὲ λυπεῖ πολὺ. Ἐπρωτίμων μᾶλλον νὰ μὴ εἶχον μάθει τὰς ἀτυχίας σας! Ἐὰν σὰς συνεβούλευσα νὰ προσέχητε, τὸ ἔπραξα διὰ νὰ σὰς προσφυλάξω.

Καὶ τῇ ἐδίδε μυρίας χονδροειδεῖς ὑποσχέσεις.

Θὰ ἔβλεπε τὴν μαρκησίαν, θὰ τῇ ὠμίλει, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἐξερεθίζηται αὕτη, ἥτο καλὸν νὰ μακρυνθῇ ὅπως τῇ ἀποδείξῃ ὅτι παρηγῆτο τῆς πάλης καὶ ὅτι ὑπετάσσετο καὶ κατέληξεν εἰς τὸ νὰ τῇ συστήσῃ ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Ἀθῆναι καὶ ἐκεῖ νὰ περιμένῃ εἰδήσεις του.

Ἐκείνη συνεφώνησε καὶ συμμορφουμένη μὲ τὰς ὁδηγίας τοῦ πανούργου ὑποκριτοῦ ὑπεσχέθη νὰ ὑπακούσῃ.

Καὶ τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ;

Ἄλλως τε ἡγνῶει κακῶς πᾶν ὅ,τι τῇ εἶλεγε· τὰ ὄψα αὐτῆς ἐβόμβουν, ὡς εἰ ὁμᾶς μελισσῶν περιίπτατο περὶ αὐτά, τὸ κρᾶνιον αὐτῆς ἐπάλλετο καὶ ἠσθάνετο κάλλιστα ὅτι ἂν ἔμενεν ἐπὶ πλέον εἰς τὸ γραφεῖον ἐκεῖνο, ἐνθα ὁ ἀὴρ τῷ ἔλειπε, θὰ ἐπιπτεν ἀσφυκτικῇ.

Μόνῃ ἡ εἰκὼν τῆς θυγατρὸς της διεγράφετο ἐνώπιον αὐτῆς καθαρὰ καὶ λάμπουσα, ἐνῷ πάντα τὰ περὶ αὐτὴν ἦσαν σκοτεινά.

Κατερχομένη τὴν κλίμακα, εἰς ἣν ὁ κύ-

ριος Σεραφεΐμ τὴν ὠδήγησε δι' ἀποκρύφου θύρας, τῇ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε τὴν φωνὴν αὐτοῦ, λέγουσαν πρὸς αὐτὴν ἀντὶ ἀποχαιρετισμοῦ. « Ἐχε πίστιν εἰς ἐμέ ! » Καὶ ἡ ἑρρινος καὶ συριγματώδης φωνὴ αὕτη εἰσήρχετο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ αὐτῆς καὶ τῇ ἐπροξέεινε τὴν ἐντύπωσιν, εἰρωνείας καὶ ἐμπαιγμοῦ.

Νὰ ἔχῃ πίστιν πρὸς αὐτόν !

Πίστιν ! Εἰς τί ;

Εἰς τὴν γενναϊότητα τῆς μαρκησίας ;

Δὲν κατεσπαράχθη ἤδη ὑπὸ τῶν περιφρονήσεων τῆς ἀντιπάλου ταύτης, ἥτις δὲν ὠπισθοχώρησεν ἐνώπιον τοῦ ἐγκλήματος, ὅπως ἐξασφάλισεν περιουσίαν, ἣν ἐβλεπε διαφεύγουσαν αὐτὴν ;

Διότι τίς ἄλλος ἠδύνατο νὰ ἔχῃ συμφέρον ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ μαρκησίου !

Εἰς τὸν βαρόνον Ροζενδάλ ;

Οὗτος διὰ μιᾶς μόνης λέξεως τῇ ἀπηγόρευσε νὰ φανῇ ἐνώπιόν του, καὶ ἐν τῇ μόνῃ ἐκείνῃ φράσει διεφάνη πᾶσα ἡ πρὸς αὐτὴν ἀποστροφή του, ἅμα τὴν ἀνεγνώρισε !

— Ὅχι ! οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ.

Περιεβάλλετο ὑπὸ ἀβύσσου, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερπηδήσῃ.

Ἄ ! ἡ σκευωρία τῶν ἀντιπάλων τῆς εἶχεν ἐπιτηδεύει ἐξυφάνῃ !

Μὲ τὴν κεφαλὴν πυρέσσουσαν, διέσχισε τὸν Σηκουάναν ἐπὶ τῆς βασιλικῆς γεφύρας καὶ ἐφθασε διὰ τοῦ κήπου τοῦ κεραμικοῦ εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Ριβολί Ξενοδοχεῖον.

Ὅταν ἀνῆλθε τὴν κλίμακα τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς, οἱ ὁδόντες τῆς συνεκρούοντο, σπασμωδικὸς τρόμος τὴν συνεκλόνη, δλόκληρον.

Εἶχεν ὑποστῇ τόσας προσβολάς, ὅσας οὐδεμία ἄλλη θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ.

Εἰσελθούσα ἐν τῷ δωματίῳ, μόλις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ῥιφθῇ ἐπὶ ἀνακλίντρου, καὶ ἐλιποθύμησε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἐβρίσκει κραυγὴν καὶ ἐγονυπέτησε πλησίον αὐτῆς.

— Μῆτέρ μου, εἶπε, τί ἔχεις λοιπόν ;

Καὶ λέγουσα ταῦτα, τὴν ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων, ὑπὸ τὰ ὁποῖα μικρὸν κατὰ μικρὸν ἡ Μιγάς ἀνέκτησε τὰς αἰσθήσεις τῆς, καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Κατ' ἀρχὰς οὐδὲν ἐνεθυμεῖτο.

Ἄλλ' ὅτε τῇ ἐπανῆλθεν ἡ μνήμη, ὅτε αἱ σκηναί, αἵτινες κατέστρεψαν καὶ τὰς ὀλίγας ἐλπίδας, αἵτινες τῇ ἔμενον, ὅτε ἤρχετο εἰς Γαλλίαν, ἐπανέφερον εἰς τὸ πνεῦμά τῆς τὴν πραγματικὴν θέσιν τῆς, ἐφοβήθη νὰ εἴπῃ εἰς τὴν θυγατέρα τῆς τὴν φοβερὰν ἀλήθειαν.

— Τί τρέχει ; ἐπανελάμβανεν ἐκείνη.

— Πρέπει νὰ φύγωμεν.

— Νὰ φύγωμεν ;

— Διὰ τὴν Ἀβρὴν, μάλιστα.

— Ἀπὸ τώρα ;

— Ἀμέσως ! οὐδὲ στιγμὴν δὲν πρέπει νὰ μείνωμεν εἰς τὸν κατηραμένον αὐτὸν τόπον.

— Καὶ ἔπειτα ;

— Ἐπειτα ; Ὅχι ! ὡς ἴδωμεν, θὰ ἀναμείνωμεν.

— Δὲν ἔχομεν πλέον καμμίαν ἐλπίδα ;

— Ὅχι δά. Ὅχι σοὶ εἶπω τὰ πάντα. ἄλλ' ἂς φύγωμεν.

Ἐβιάζετο νὰ φύγῃ ἀπὸ τοὺς Παρι-

σίους, τὴν πόλιν ἐκείνην, ἐν ᾗ ἔτρεμε μήπως ἀποθάνῃ.

Ἦσθάνετο ὅτι κατεβάλλετο ὑπὸ καχεξίας, ἣν ἤλπιζε νὰ ἀποφύγῃ ἀλλάζουσα θέσιν.

Ὅχι ἐπεθύμει ἴσως νὰ εὕρισκετο εἰς Ἀβάναν ἢ ἐν Καρδέναις ὑπὸ τὰ ὠραῖα ἐκείνα δένδρα, ὅπου εἶχεν ζῆσει, ὅπου ἠγάπησε ἢ καὶ ὅπου δὴποτε ἄλλοθι μάλλον, παρὰ πλησίον τῆς γυναικὸς, ἥτις τόσον σκληρῶς ἐξεδικεῖτο τὸ ἄλλοτε εἰς αὐτὴν προξενηθὲν κακόν.

Μετὰ δύο ὥρας αἱ δύο γυναῖκες εὕρισκοντο ἐγκεκλεισμέναι ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ διευθυνομένου εἰς Ἀβρὴν.

Ἡ Μερσεδὲς ἀναχωροῦσα ἐγράψε τὰς ἐξῆς λέξεις εἰς τὸν κ. Σεραφεΐμ :

« Ἀκολουθοῦσα τὰς συμβουλὰς σας ἀναχωρῶ εἰς Ἀβρὴν ἂν ὅπου θὰ σὰς στείλῃ τὴν διεύθυνσίν μου. Σὰς ἐξορκίζω ὅμως νὰ σπεύσητε, διότι αἰσθάνομαι ὅτι ὀλίγαι ἡμέραι ζωῆς μοὶ ἀπομένουσιν ἀκόμη ».

» ΜΕΡΣΕΔΕΣ ».

Θ'

Τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Φεβρουαρίου, τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἐσπέρας δύο ἄνθρωποι, ὁ εἰς νέος καὶ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, ὁ ἕτερος δώδεκα ἔτη μεγαλειότερος τοῦ πρώτου, ὑψηλότερος, ἰσχυρότερος καὶ φέρων ἐνδυμα πλουσίου ἀγρότου ἐκάθηντο πῆριξ τραπέζης, εἰς ἰσόγειον αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ « Ἀλέκτορος », κειμένου ἐν τῷ κέντρῳ τῆς γηραιᾶς Ἀβρῆς, πλησίον τῷ ἰχθυοπωλείῳ.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο, συχναζόμενον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ τῶν καλλιεργητῶν τῶν πέριξ γαιῶν, ἦτο κατὰ τὴν ὥραν ταύτην σχεδὸν ἔρημον, διότι ἕκαστος τῶν θαμνῶν εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὰ ἴδια.

Τρεῖς ἢ τέσσαρες φανοὶ φωταερίου τὸ ἐφώτιζον ἀνεπαρκῶς.

Ἄλλως τε ὀλίγιστοι θὰ εὕρισκοντο εἰς τὰς ὁδοὺς, διότι ἠπειλεῖτο φοβερὰ λέλαψ.

Ὁ ἄνεμος ἐμυκάτο μετὰ λύσσης, ἄνεμος νοτιοδυτικὸς, ἱκανὸς νὰ συμπαρσχύρῃ δίκην ἀχύρου καὶ μέγιστον βοῦν.

Αἱ λέμβοι πρὸ τῆς προκυμαίας ἀνεπηδῶν ὡς τὰ ἐρίφια ἐπὶ τῶν θάμνων.

Τῶν ὑπηρετριῶν, αἵτινες κατὰ τύχην ἐδοκίμαζον νὰ θέσωσι τὸν πόδα ἐξωθεν τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας τῶν, ἀνηρπάζοντο τὰ καλύμματα τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, καὶ ἐφέροντο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὡς χρυσαλλίδες.

Μόλις δὲ καὶ αἱ ἴδιαι ἐστηρίζοντο εἰς τοὺς πόδας τῶν, φερόμεναι ἐνθεν κἀκεῖθεν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, εἰσορμώσας ὑπὸ τὰ φορέματα αὐτῶν, τῆς ἀδιακρίτου θυέλλης τῆς μὴδὲν φειδομένης.

Καὶ αὐτοὶ οἱ ναῦται δὲν εἶχον πρὸ καιροῦ ἐνθυμηθῇ τοιοῦτον κλειδῶνα.

Καὶ ἐκ νότου καὶ ἐκ βόρρᾳ οἱ ἄνεμοι ὁρμῶντες ἀπὸ τὰ τέσσαρα σημεία τοῦ ὀρίζοντος, ἐμυκῶντο καὶ ἔφερον εἰς τὰ ὦτα τῶν κατοίκων τῆς παραλίας σατανικὴν ἁρμονίαν δαιμονίωντων.

Οἱ δύο θαμῶνες ἀτάραχοι ὠμίλουν χαμηλοφώνως περὶ τῶν ὑποθέσεων τῶν.

Ἐν τούτοις ὁ νεώτερος ὅστις ἔφερε μόλις

εἰς τὰ χεῖλη του τὸ ποτήριον, ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ.

Πνὴ ἀνέμου σφοδροτέρᾳ τῶν ἄλλων ὀλίγον ἔλειψε νὰ θραύσῃ τὰς ὑέλους τοῦ κατὰστήματος αἵτινες ἐκλονοῦντο ἐκ βάρων.

— Παληόκαιρος, εἶπε, καὶ πῶς θὰ ἐπιστρέψῃ τις εἰς τὴν Ρόχην ! ὁ δὲ Θωμᾶς δὲν ἐφάνη !

Δύο χωρικοί, αἵτινες ἐκάθηντο εἰς τράπεζαν τινα πλησίον αὐτῶν, ἐδράξαντο τῆς εὐκαιρίας ν' ἀναμιχθῶσι εἰς τὴν συνομιλίαν τῶν.

— Μπα, κύριε Βιλλωδαί, εἶπεν, ὁ γεροντώτερος αὐτῶν διὰ φωνῆς ἑρρίνου, ἔχω καλλήτερα νὰ τρέξω τέσσαρας λεύγας εἰς τὴν ξηρὰν καὶ τοὺς κάμπους, παρὰ νὰ βρεθῶ εἰς αὐτὴ τὴ θάλασσα ποῦ μοιαζει σὰν ἀλυσίβα δὲν εἶναι ἀλήθεια ;

Ὁ ἄνθρωπος, ὃν ὁ χωρικός ἐκάλεε κύρ Βιλλωδαί, ἦτο Νορμανδός, ὑψηλοῦ καὶ εὐρώστου ἀναστήματος, τοὺς ὤμους ἔχων εὐρεῖς, μυώδεις καὶ ἰσχυροὺς, τὴν κεφαλὴν ὠραίαν, ξανθὴν καὶ οὐλότριχα, ὀφθαλμούς διαυγεῖς καὶ εἰλικρινεῖς δι' ὧν ἠτένισε τὸν χωρικὸν ὅστις τοῖς ἀπηύθυνε τὸν λόγον.

— Ὡ ! εἶπε, εἶσε σύ, μπάρμπα Χανοῦ, δὲν σε εἶδα αὐτοῦ εἰς τὰ σκοτεινά, διότι οἱ κονομοῦν τὸ φῶς ἐδῶ εἰς τὸν Ἀλέκτορα καὶ πῶς ἔτυχε νὰ ᾄσαι ἐξω αὐτὴν τὴν ὥρα, σύ ποῦ εἶσαι ἐξαιρετικῶς τακτικὸς πάντοτε ;

— Δὲν εἶναι σφάλμα δικό μου, κύρ Βιλλωδαί, ἀπήντησεν οὗτος, καὶ ἀφοῦ εἶσαι τόσῳ καλός, θὰ σοῦ εἰπῶ πῶς ἐγένει' ἤλθα νὰ παραδώσω, χοίρους καὶ βρώμην σ' αὐτὰ τὰ κτήνη τοὺς Ἀγγλους καὶ πρὶν γυρίσουμε εἰς τὸ σπῆτι, μπήκαμε μὲ τὸν φίλον μου ἐδῶ τὸν Βρουνὸ νὰ πάρωμε μὴ μπουκιᾶ.

— Καὶ πᾶν καλὰ τὰ κτήματά σου, μπάρμπα Χανοῦ ;

— Ἐτσι κ' ἔτσι, οὔτε καλὰ, οὔτε κακὰ !

— Τὸ σιτάρι ἐγένει καλὸ ;

— Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ τίποτ' ἀκόμη, κύρ Βιλλωδαί, δὲν εἶναι βλέψεις ἀκόμη, σ' τὴν ἀποθήκη !

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

— Ὅχι τὸν ἰδῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποκόμης, θὰ τὸν ἐπιπλήξω αὐστηρῶς διὰ τὴν συμπεριφορὰν του. θὰ τοῦ δείξω εἰς ποίαν θέσιν σὰς φέρει καὶ ποῖα φοβερὰ ἐπακόλουθα εἴμπορεῖ νὰ ἔχῃ διὰ σὰς καὶ δι' ἐκείνον ἡ ἀνεξήγητος ἀποχώρησίς του. ἐν συντομίᾳ, θὰ τὸν πείσω καὶ θὰ ἐπανέλθῃ.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ καλὰ, ἀνταπήντησεν ὁ γέρον Λατράδ, ἀλλ' ἐὰν ἀρνηθῇ ;